

Arrest

nr. 256 979 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
 Rue Jondry 2A
 4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. HERSENS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 januari 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Santa Ana, op 14 september 1986. U bent gehuwd met A.D.B.K.G.(...) (CG X) en hebt met haar twee kinderen. Jullie woonden in de hoofdstad San Salvador.

U werkte voor het bedrijf 'Claro El Salvador', waarbij u gsm's en abonnementen verkocht aan klanten. U werd in juni of juli 2014 benaderd in de winkel door twee vrouwen, waarvan één wou overgaan tot de aankoop van een gsm. U adviseerde haar, waarop de vrouw wou overgaan tot een aankoop. Toen u haar identiteitsgegevens aan het ingeven was op de computer zag u dat de foto op de identiteitskaart die ze had afgegeven niet de hare was. U lichtte uw overste in en kreeg de instructie de deal af te ronden, doch te vragen of de koopster in de namiddag kon terugkomen. De vrouw kwam in de namiddag terug, kocht de gsm en werd enkele straten verder door de politie aangehouden. De volgende dag droeg uw overste u op om officieel klacht in te dienen tegen de vrouwen in kwestie. U gehoorzaamde. Eenmaal bij de politie viel het de officier in kwestie op dat één van de beklaagden in uw wijk woonde. U kreeg schrik, waardoor u de eis van uw overste, een week later, om de twee vrouwen in het politiecommissariaat te gaan identificeren hebt geweigerd. Uw overste ging uiteindelijk de identificatie doen, doch weigerde ook zij om nadien te willen getuigen op de rechtszaak. Het was één van de agenten die de arrestatie had verricht die uiteindelijk wel ging getuigen.

Op 23 januari 2015, u was ondertussen van werk veranderd, werd u op straat tegengehouden door vier personen. Ze zeiden dat u niet mocht sollen met de bende '18' en werd in elkaar geslagen. Ze stonden op het punt u te vermoorden toen in de verte een sirene loeide. Hierop vluchtten de mannen weg. U verbleef drie dagen in het ziekenhuis en onderging een operatie. Tijdens uw operatie kwamen agenten naar het ziekenhuis en uw vrouw legde hen uit wat er was gebeurd. De agenten zouden terugkomen maar deden dat uiteindelijk niet. Bij ontslag uit het ziekenhuis verhuisden jullie naar het huis van uw moeder in Santa Ana. Na drie maanden werkonbekwaamheid ging u opnieuw aan het werk.

Ook uw moeder kende problemen met een bende. U woonde zes maanden bij haar in toen een tiener naar het huis kwam om een brief af te geven. Uw moeder las de brief niet maar verwijderde deze onmiddellijk. De volgende dag kwam een andere jongeman naar het huis met een gsm. Hij zei dat zijn baas met uw moeder wou spreken. Zij weigerde, dus ging u in gesprek. Deze persoon eiste materiaal van de ijzerwinkel waar uw moeder werkte, maar zij weigerde hier op in te gaan. Een paar dagen later werd een lijk teruggevonden niet ver van de winkel waar uw moeder aan het werk was. Deze werd vermoord door middel van de metaalsoort die de man aan de lijn van uw moeder had geëist.

De veiligheidssituatie in San Salvador leek te verbeteren, waardoor u en uw vrouw na zes maanden terugkeerden naar de hoofdstad. In september 2016 kreeg u van de personeelsdienst van uw werk te horen dat u vier personen diende te ontslaan. U deelde deze boodschap mee aan enkele personeelsleden, die bijgevolg kwaad op u werden. Diezelfde middag werd u door een vrouw benaderd die u zei dat u niemand mocht ontslaan. Ze zei ook dat ze wist waar u woonde. U nam hierop ontslag.

Op 1 oktober 2016 begonnen u en uw vrouw een eigen zaak. Jullie begonnen in de entertainmentsector en werden ingeschakeld om tal van vieringen en feestjes in goede banen te leiden. Op 4 oktober 2019 keerden u en uw vrouw terug van een evenement, waarna jullie alle gebruikte spullen uit de auto laadden. Uw vrouw was binnen toen u plotselings werd benaderd door twee personen. U diende onmiddellijk van hen naar de grond te kijken. Verder waren ze op de hoogte van waar uw oudste dochter school liep. U zag bovendien ook een wapen. Op een gegeven moment ging het licht bij de burens aan en begon de hond te blaffen, waarop de twee personen wegluchtten.

De volgende dag, op 5 oktober 2019, trok u met uw gezin naar het huis van uw schoonvader, waar jullie woonden tot aan jullie vertrek uit El Salvador. Op 7 oktober 2019 ging u klacht indienen bij de politie.

Op 20 november 2019 verlieten jullie per vliegtuig El Salvador. De dag nadien kwamen jullie, via een transit in Panama en één in Nederland, in België aan. Jullie dienden hier op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 februari 2020 dienden ook uw moeder (M.H.R.I.(...), CG X en OV X) en uw schoonbroer (M.O.F.J.(...), CG X en OV X), de man van uw zus die aan kanker stierf, een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, huwelijksakte, geboorteaktes van de kinderen, documenten in verband met jullie onderneming, een kopie van het militair boekje van uw schoonvader, enkele nieuwsartikelen, foto's van de verwondingen die u opliep, een vaststelling van uw littekens door een Belgische arts alsook de klacht die u neerlegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Dit om onderstaande redenen.

Vooreerst wordt gewezen op het ongeloofwaardige karakter van de problemen die u zou hebben gekend met een El Salvadoraanse bende. De aanleiding hiervan was volgens uw verklaringen omdat u de persoon was die officieel klacht ging indienen naar aanleiding van een fraudegeval op uw werk, waarbij twee vrouwen met een valse identiteit een gsm kwamen kopen. Om deze reden zou een bende volgens uw verklaringen u op 23 oktober 2015 in elkaar hebben geslagen en hebben trachten vermoorden (CGVS, p.6-9). U maakt uw betrokkenheid bij dit fraudegeval evenwel niet aannemelijk. Zo wordt ten eerste gewezen op de gebrekkige kennis van uw vrouw omtrent dit voorval. Zo kent uw echtgenote niet eens de namen van de twee vrouwen in kwestie. Of zij effectief werden veroordeeld, voor hoelang en of ze misschien borg betaalden om vrij te komen is voor haar een raadsel. Nadat u zou geweigerd hebben om te getuigen zou een agent dit volgens u wél gedaan hebben. Ook de naam van deze agent kent uw vrouw niet. Uw echtgenote weet niet eens waar dit proces zou hebben plaatsgevonden (CGVS A.D.B.K.G.(...), p.4 & 5). Dit alles verbaast enorm. Men moge verwachten dat zij zich beter laat informeren over de zaak die volgens jullie verklaringen de oorzaak is van jullie problemen én van jullie noodgedwongen vertrek uit jullie thuisland. Uw vrouw weet verder niet of uw toenmalige overste, die de beklagden zou zijn gaan identificeren, ook bedreigingen zou hebben ontvangen. Sterker, ze weet zelfs niet of u haar ooit de vraag hebt voorgelegd (CGVS A.D.B.K.G.(...), p. 5). Wat ook verbaast is dat u volgens uw vrouw uw voormalige overste niet eens heeft ingelicht over het feit dat u in elkaar zou zijn geslagen (CGVS A.D.B.K.G.(...), p.5 & 6). Gezien dit volgens u een gevolg was van uw betrokkenheid bij deze zaak, nl. ze zouden u hebben uitgemaakt voor verklikker (CGVS, p.9), moge men verwachten dat u ook andere mensen uit uw onmiddellijke (werk)omgeving hierover inlicht om hen op zijn minst voor een gelijkaardig gevaar te behoeden.

Opvallend genoeg lichtte u de politie niet in nadat u in elkaar zou zijn geslagen geweest. Volgens uw verklaringen zou u ternauwernood aan de dood zijn ontsnapt. Men moge verwachten dat u de politie inschakelt, zeker gezien u weet dat ook andere mensen bij de zaak waren betrokken. Bovendien zou volgens uw verklaringen de politie naar het ziekenhuis zijn gekomen toen u werd geopereerd, de boodschap hebben gegeven aan uw vrouw dat ze zouden terugkomen doch deden ze dit niet (CGVS, p.10). Gezien de politie dus al op de hoogte zou zijn geweest kan men verwachten dat u hen nadien benaderd om een verklaring te leggen. Nog andere zaken doen verbazen. Zo zou u na dit beweerde incident een tijdje bij uw moeder in Santa Ana zijn gaan wonen doch woonde u in 2016 alweer in San Salvador (CGVS, p.12). Dat u terugkeert naar de stad waar volgens u jullie problemen plaatsvonden doet de wenkbrauwen fronsen. Uw verklaring als zou u zijn teruggekeerd omdat de regering had beloofd dat de rust was teruggekeerd omdat vele bendeleden werden opgepakt en een wapenstilstand werd afgesproken, is geen afdoende verklaring (CGVS, p.11 & 12). Uit niets uit uw verklaringen valt af te leiden dat u wist dat de mensen die u zouden gevisieerd hebben ook daadwerkelijk gearresteerd zouden zijn of er niet meer op uit waren om u te viseren. In oktober 2019 zouden volgens u bendeleden jullie

thuis hebben aangevallen, toen jullie terugkwamen van een evenement (CGVS, p.13 & 14). Ook hier worden de nodige vraagtekens geplaatst. Dat de bende die u zou viseren zou wachten tot oktober 2019 om u opnieuw te viseren, vier jaar na de beweerde aanval in januari 2015 aldus, is vooreerst weinig logisch te noemen. Daarnaast is het zeer opvallend dat bendeleden van de '18', een van de meest beruchte bendeleden van El Salvador, u zouden benaderden maar wegvlugten louter en alleen omdat het licht bij de burens aangaat en er ginds een hond begint te blaffen (CGVS, p.13). Dit is niet het doortastende gedrag dat men van hen kan verwachten.

De vaststelling vervolgens dat jullie bij de asielinstanties geen consistente verklaringen weten af te leggen ondergraaft verder het geloof in jullie asielrelaas. Uw vrouw verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat ze géén getuige was van de benadering door bendeleden op 4 oktober 2019, zij zou binnenin het huis zijn geweest (CGVS A.D.B.K.G.(...), p.3). Dit is niet wat ze bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde. Uw vrouw verklaarde er dat twee leden van de 'bende 18' ons aansprak. Dat ze dit niet zo zou hebben verklaard, zoals uw vrouw stelt, lijkt uitgesloten (CGVS A.D.B.K.G.(...), p.2 & 3). Het lijkt namelijk weinig aannemelijk dat een werknemer van de DVZ dit op die manier zou noteren indien uw vrouw dit niet zo zou hebben verklaard. Dat het een foute vertaling van de tolk zou zijn, zoals uw advocaat aangeeft (CGVS A.D.B.K.G.(...), p.14), is tevens weinig waarschijnlijk. Verder is het opvallend dat jullie er opnieuw niet voor hebben gekozen om onmiddellijk het land te ontvluchten, dit deden jullie pas op 20 november 2019 (zie administratief dossier DVZ). Dat jullie opnieuw talmden en anderhalve maand wachtten om het land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat jullie in werkelijkheid geen vrees dienden te koesteren.

Concluderend kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw verklaring dat u problemen heeft gekend met de bende '18'.

Verder verklaart u in september 2016, toen u nog in dienstverband werkte, tijdens de lunch benaderd te zijn geweest door een vrouw die u zei dat u niemand mocht ontslaan. U had kort daarvoor aan enkele werknemers gecommuniceerd dat u enkele onder hen diende te ontslaan. De vrouw zei te weten vanwaar u kwam en waar u woonde (CGVS, p.12). Dergelijke feiten rechtvaardigen geen internationaal beschermingsstatuut. Vooreerst is dergelijk probleem gemeenrechtelijk van aard en ressorteert dit niet onder de Geneefse Vluchtelingenconventie. Daarenboven zou u kort hierna ontslag hebben genomen en is het enige wat u nog van bendeleden zou gehoord hebben, het hierboven ongeloofwaardig geachte incident uit oktober 2019. De beweerde bedreiging van deze vrouw leek dan ook zeer relatief. U zou bovendien niet naar de politie zijn gestapt, eens te meer een aanwijzing dat de beweerde problemen met deze vrouw niet ernstig nam en evenmin voor u een doorslaggevende reden was om het land te verlaten.

Volledigheidshalve dient ook te worden gewezen op de problemen die uw moeder zou hebben gekend. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat gezegd zijnde, wordt ook sterk getwijfeld aan de ernst van de problemen die uw moeder zou hebben gekend toen u bij haar inwoonde. U verklaart dat een jongeman, geassocieerd met een bende, op een dag een papiertje kwam afgeven doch dat uw moeder het papiertje onmiddellijk wegsmeet zonder het te lezen (CGVS, p.10 & 11). Het is weinig aannemelijk dat iemand niet eerst de boodschap leest die afkomstig zou zijn van een bende in de buurt. U gaat verder door te stellen dat er daags nadien opnieuw een jongere van deze bende naar het ouderlijk huis kwam, ditmaal met een gsm in zijn hand. De man aan de andere kant van de telefoon eiste van uw moeder een bepaalde metaalsoort. Ze weigerde en enkele dagen later zou volgens u een persoon zijn teruggevonden die werd vermoord middels die metaalsoort (CGVS, p.11). Dat uw moeder de eis van een bende zou weigeren en nadien, zelfs na de ontdekking van een lijk dat volgens u hieraan gerelateerd zou zijn, nog blijft wonen in haar eigen huis doet enorm verbazen. Het lijkt eerder logisch dat zij een veiliger onderkomen zou hebben gezocht, minstens tijdelijk. Ook u en uw vrouw zouden pas enkele maanden later naar San Salvador zijn teruggekeerd. Dat jullie niet onmiddellijk uit Santa Ana wegvlugtten doet evenzeer verbazen. Dat uw vrouw bovendien niet eens weet wie vermoord zou zijn geweest of dat jullie niet eens de moeite nemen om naar de politie te stappen (CGVS A.D.B.K.G.(...), p.9), ondermijnt verder het geloof in de (ernst van de) bedreigingen die uw moeder zou hebben gekend. Ook wordt opgemerkt dat uw moeder als asielmotiveer de beweerde problemen van uw schoonbroer aanhaalt, als ze bij de DVZ gevraagd wordt waarom ze haar land van herkomst verliet, doch geen enkele melding maakte als zou ze in 2015 benaderd zijn geweest door bendeleden (vragenlijst CGVS M.H.R.I.(...); CG X; vraag 3.5). Ook dit is veelzeggend.

U geeft in uw opmerkingen na het versturen van jullie notities van het persoonlijk onderhoud aan dat u niet uw gehele problemen hebt kunnen toelichten omdat het persoonlijk onderhoud door de dossierbehandelaar werd onderbroken (zie administratief dossier). U gaat verder door details te geven over de omstandigheden waar en hoe u de klacht bij de politie ging indienen in oktober 2019. U stelt ook dat u niet de kans kreeg om aan te geven waarom u het land niet vroeger dan 20 november 2019 verliet en gaat verder door te stellen dat u niet eerder de nodige financiële middelen had (zie administratief dossier). Deze opmerkingen weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande argumenten. Dat u, die reeds jarenlang werkzaam was en die samen met zijn vrouw de laatste jaren een eigen bedrijf had, over te weinig middelen zou beschikken om sneller het land te verlaten, indien u werkelijk werd belaagd en uw leven in gevaar was, is weinig aannemelijk.

Uw maakt na onderhoud nog enkele andere opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities over. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in

aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tenslotte, de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, huwelijksakte en de geboorteakte van uw kinderen bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie huwden en een gezin startten. Dit wordt niet betwist. Dat jullie een onderneming hadden, zoals de documenten hieromtrent lijken aan te tonen, wordt ook niet in twijfel getrokken. De bewijswaarde van het militair boekje van uw schoonvader is in het kader van bovenstaande door u aangehaalde problemen nihil.

Wat betreft de foto's van de verwondingen die u in het verleden heeft opgelopen alsook de vaststelling van littekens aan uw lichaam door een Belgische arts, dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwijfeld dat u ooit aangevallen bent geweest. Dat dit gebeurde omwille van de door u aangehaalde problemen toont u hiermee evenwel niet aan. Verschillende oorzaken kunnen aan de grondslag liggen van dergelijke littekens.

Ook de klacht die u bent gaan indienen weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Dergelijk document weet uw relaas slechts te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt

nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd.

De nieuwsartikelen, tot slot, hebben geen betrekking op uw individuele aangehaalde problemen doch wel op de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Deze werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in La Libertad, op 10 juli 1986. Vanaf 2010 woonde u in San Salvador, de hoofdstad. U bent gehuwd met B.M.P.J.(...) (CG 19/26855) en hebt met hem twee kinderen.

Uw man werkte voor het bedrijf ‘Claro El Salvador’, waarbij hij gsm’s en abonnementen verkocht aan klanten. Hij werd in juni of juli 2014 benaderd in de winkel door twee vrouwen, waarvan één wou overgaan tot de aankoop van een gsm. Hij adviseerde haar, waarop de vrouw een gsm wou aankopen. Toen hij haar identiteitsgegevens aan het ingeven was op de computer zag hij dat de foto op de identiteitskaart die ze had afgegeven niet de hare was. Uw man lichtte zijn overste in en kreeg de instructie de deal toch af te ronden, doch te vragen of de koopster in de namiddag kon terugkomen. De vrouw kwam in de namiddag terug, kocht de gsm en werd enkele straten verder door de politie aangehouden. De volgende dag droeg de overste van uw man hem op om officieel klacht in te dienen tegen de vrouwen in kwestie. Hij gehoorzaamde. Eenmaal bij de politie viel het de officier in kwestie op dat één van de beklaagden in jullie wijk woonde. Uw man kreeg schrik, waardoor hij de eis van zijn overste, een week later, om de vrouwen in het politiecommissariaat te gaan identificeren heeft geweigerd. Zijn overste ging uiteindelijk de identificatie doen, doch weigerde ook zij om nadien te getuigen op de rechtszaak. Het was één van de agenten die de arrestatie had verricht die uiteindelijk wel ging getuigen.

Op 23 januari 2015, uw man was ondertussen van werk veranderd, werd hij op straat tegengehouden door vier personen. Ze zeiden dat hij niet mocht sollen met de bende ‘18’ en werd in elkaar geslagen. Ze stonden op het punt hem te vermoorden toen in de verte een sirene loeide. Hierop vluchtten de mannen weg. Uw man verbleef drie dagen in het ziekenhuis en onderging een operatie. Tijdens zijn operatie kwamen agenten naar het ziekenhuis en u legde hen uit wat er was gebeurd. De agenten zouden terugkomen maar deden dat uiteindelijk niet. Bij ontslag uit het ziekenhuis verhuisden jullie naar het huis van uw schoonmoeder in Santa Ana. Na drie maanden werkonbekwaamheid ging uw man opnieuw aan het werk.

Ook uw schoonmoeder kende problemen met een bende. U woonde zes maanden bij haar in toen een tiener naar het huis kwam om een brief af te geven. Uw schoonmoeder las de brief niet maar gooide deze onmiddellijk weg. De volgende dag kwam een andere jongere naar het huis met een gsm. Hij zei dat zijn baas met uw schoonmoeder wou spreken. Zij weigerde, dus ging uw man in gesprek. Deze persoon eiste materiaal van de ijzerwinkel waar uw schoonmoeder werkte, maar zij weigerde daar op in te gaan. Een paar dagen later werd een lijk teruggevonden niet ver van de winkel waar uw schoonmoeder werkte. Het slachtoffer werd vermoord middels de metaalsoort die de man aan de lijn had geëist van haar.

De veiligheidssituatie in San Salvador leek te verbeteren, waardoor u en uw man na zes maanden terugkeerden naar de hoofdstad. In september 2016 kreeg uw man van de personeelsdienst van zijn werk te horen dat hij vier personen diende te ontslaan. Hij deelde deze boodschap mee aan enkele personeelsleden, die bijgevolg kwaad op hem werden. Diezelfde middag werd hij door een vrouw benaderd die hem zei dat hij niemand mocht ontslaan. Ze zei ook dat ze wist waar uw man woonde. Hij nam hierna ontslag.

Op 1 oktober 2016 begonnen u en uw man een eigen zaak. Jullie begonnen in de entertainmentsector en werden ingeschakeld om tal van vieringen en feestjes in goede banen te leiden. Op 4 oktober 2019 keerden u en uw man terug van een evenement, waarna jullie alle gebruikte spullen uit de auto laadden. U was binnen toen uw man plotselings werd benaderd door twee personen. Hij diende onmiddellijk van hen naar de grond te kijken. Verder waren ze op de hoogte van waar uw oudste dochter school liep. Hij zag bovendien ook een wapen. Op een gegeven moment ging het licht bij de burens aan en begon de hond te blaffen, waarop de twee personen wegluchtten.

De volgende dag, op 5 oktober 2019, trok u met uw gezin naar het huis van uw vader, waar jullie introkken tot aan jullie vertrek uit El Salvador. Op 7 oktober 2019 ging uw man klacht indienen bij de politie.

Op 20 november 2019 verlieten jullie per vliegtuig El Salvador. De dag nadien kwamen jullie, via een transit in Panama en één in Nederland, in België aan. Jullie dienden hier op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 februari 2020 dienden ook uw schoonmoeder (M.H.R.I.(...), CG X en OV X) en de schoonbroer van uw man (M.O.F.J.(...), CG X en Ov X), de man van uw schoonzus die aan kanker stierf, een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw man volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, huwelijksakte, geboorteaktes van de kinderen, documenten in verband met jullie onderneming, een kopie van het militair boekje van uw vader, enkele nieuwsartikelen, foto's van de verwondingen die uw man opliep, een vaststelling van zijn littekens door een Belgische arts alsook de klacht die uw man neerlegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw man met B.M.P.J.(...) (CG X) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm

waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tenslotte, de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, huwelijksakte en de geboorteakte van uw kinderen bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie huwden en een gezin startten. Dit wordt niet betwist. Dat jullie een onderneming hadden, zoals de documenten hieromtrent lijken aan te tonen, wordt ook niet in twijfel getrokken. De bewijswaarde van het militair boekje van uw schoonvader is, in het kader van de door jullie voorgehouden problemen, nihil.

Wat betreft de foto's van de verwondingen die uw man in het verleden heeft opgelopen alsook de vaststelling van littekens aan zijn lichaam door een Belgische arts, dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwijfeld dat hij ooit aangevallen bent geweest. Dat dit gebeurde omwille van zijn aangehaalde problemen toont hij hiermee evenwel niet aan. Verschillende oorzaken kunnen ten grondslag liggen aan dergelijke littekens.

Ook de klacht die uw man is gaan indienen weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Dergelijk document weet uw relaas slechts te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van zijn eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten zijn verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd.

De nieuwsartikelen, tot slot, hebben geen betrekking op uw individuele aangehaalde problemen doch wel op de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Deze werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

In eerste orde benadrukken verzoekers dat zij niet in staat waren om hun problematiek volledig uiteen te zetten. Zij lichtten toe dat verzoeker tijdens het weergeven van zijn relaas meermaals werd onderbroken en dat hij op het eind van zijn persoonlijk onderhoud te kennen gaf dat er nog veel zaken gebeurden die hij niet kon vertellen maar dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om verdere verklaringen af te leggen.

Voorts werpen verzoekers op dat de commissaris-generaal steeds de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en betwisten zij, aangaande de vluchtelingenstatus, de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten. Zij betogen:

"26. Aan het begin van de respectievelijke persoonlijke onderhouds, werd door de verzoekende partijen aangegeven dat er fouten optraden bij DVZ - een volle pagina voor mijnheer die nog niet alle fouten had kunnen aankaarten - en dat hun verklaringen niet werden voorgelezen op het einde van het interview bij DVZ :

"Zijn er nog fouten ?

ja, over het algemeen. Bij het interview bij Pacheco zijn er meer woorden die niet correct werden vertaald. Bijvoorbeeld wat ik zei over mijn been, aan de tolk. Hetzelfde, ik begreep dat het helemaal opnieuw moest worden voorgelezen aan mij zodat ik kon akkoord gaan. Dat deed hij niet, alleen deels voorgelezen maar nooit van begin tot einde vertaald. Voor mij leek het dat hij dat enkel deed wanneer hij twijfelde over betekenis. Zijn er nog fouten?

Ja, maar die kwamen aan het licht toen mijn echtgenote in Pacheco aan bod kwam. Moet ik ze vertellen of mijn echtgenote." (sic)

"Ook uw verklaringen werden niet herlezen?

Ze hebben deze niet voorgelezen."

27. In deze foutieve vertalingen bij DVZ, werd onder andere gehamerd op nuance in de kennis van de Spaanse taal zoals "joven", hetzij een tiener, die nochtans als kind, hetzij "niño", werd vertaald.

28. Ondanks deze opmerkingen der verzoekende partijen, houdt de verwerende partij voet bij stuk dat het onmogelijk is dat er fouten geschieden bij DVZ in de afname van de verklaringen van de verzoekende partijen : (...)

29. Rekening houdende met de kanttekeningen betreffende het gehoor bij DVZE, verbaast het niet wanneer de verzoekende partijen aankaarten dat mevrouw nooit verklaarde dat zij allebei aanwezig waren wanneer mijnheer voor hun huis werd aangevallen op 4 oktober 2019, doch dat het een fout was in het tolken :

"Een andere fout is wat ze schreven over de bedreigingen, geuit aan mijn echtgenoot. Op 4 oktober 2019. Er werd genoteerd dat wij met twee werden opgescheut en bedreigd. Op dat ogenblik, was hij alleen. Ik was binnen in huis."

30. As men het verslag van DVZ bij de hand neemt, kan men meteen merken dat de stelling samenhangend is :

"2 leden van de bende 18 spraken ons aan. Ze zeiden dit is nu tal de 2de keer, je moet hier weg. We weten waar je dochter V. naar school gaat, we weten waar je moeder woont." 13 Het is aldus geloofwaardig dat er een fout optrad in de vertaling, daar men springt van het meervoud naar het enkelvoud.

(2)

31. De verwerende partij trekt eenzijdige besluiten, zonder verdere vraagstelling over de achterliggende redenen.

(2.1. Incidenten gerelateerd aan het werk bij Claro)

32. Waar de verwerende partij verwijt dat de verzoekende partijen over te weinig informatie beschikken met betrekking tot de gerechtelijke gevolgen voor de 2 vrouwen, die werden gearresteerd na frauduleuze documenten te hebben gebruikt bij Claro in 2014, leest men op pagina 5 van het persoonlijk onderhoud dat : "Voor zover wij weten wel, want ze vroegen hem via het bedrijf om aangifte te doen. Daarna wouden ze dat hij hen zou herkennen, dat is nodig voor een proces te starten. We weten niet of ze werden veroordeeld, noch voor hoelang. Of ook niet of ze misschien betaalden om vrijuit te gaan. Maar ze werden sowieso opgepakt."

33. Daar de procedure werd ingeleid door het bedrijf Claro en niet door mijnheer zelf, werd hij niet verder op de hoogte gehouden. - Zelfs zijn bazin had niet durven getuigen in de procedure. - Hij vermeed tevens verder verwickeld te geraken in deze procedure, daar bleek dat de een van de beschuldigde dichtbij huis woonde.

34. De verwerende partij verwijt mijnheer de aanval door 4 bendeleden op 23 januari 2015 niet te hebben gemeld bij Claro, hoewel deze het gevolg is van het incident van 2014. Dit valt nochtans gemakkelijk te begrijpen nu hij niet verder werkzaam was bij Claro.

(2.2. Terugkeer naar San Salvador)

35. Na die aanval van 23 januari 2015, vertrokken de verzoekende partijen naar de moeder van mijnheer Santa Anna. Het klopt dat de verzoekende partijen na een paar maanden terugkeerden naar San Salvador, doch alleen omdat er in Santa-Ana een paar huizen (dus geen straten) verder een gedood iemand werd teruggevonden. Ze zochten aldus een uitweg omdat de situatie in Santa-Ana uit de hand liep, net nadat de moeder van mijnheer aan huis werd bedreigd.

36. Zo verlieten zij Santa-Ana, de dag na de ontdekking van die moord en geen maanden later. Vooraleer namen zij contact op bij een buurvrouw om na te vragen of de wijk nu veilig was. Het is enkel

wanneer ze tot het besluit kwamen dat ze op dat ogenblik waarschijnlijk veiliger zouden zijn in San Salvador dat ze besloten om zich ginder opnieuw te vestigen.

(2.3. Vertrek uit El Salvador)

37. Ook aangaande het vertrek, trekt de verwerende partij eenzijdig het besluit dat, gelet de verzoekende partijen een handelszaak hadden, het ongeloofwaardig is dat zij geld ontbraken om meteen over te gaan tot vertrek uit het land van herkomst.

38. De verzoekende partijen wensen te benadrukken dat zij de gelegenheid niet kregen om uit te leggen dat zij net kosten hadden moeten aangaan voor de handelszaak, waardoor ze het geld niet ter beschikking hadden.

(3. Politieklacht)

39. De verwerende partij wijst verklaringen der verzoekende partijen herhaaldelijk af omdat de afwezigheid van een politieklacht deze ongeloofwaardig maakt, althans is het zo dat wanneer de partijen wel een klacht van 7 oktober 2019 neerleggen de verwerende partij het volgende acht : "bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd."

40. De verwerende partij gaat lichtzinnig tewerk door alle verklaringen systematisch te verwerpen en begaat hierbij een manifeste appreciatiefout.

41. Zij beantwoordt hierbij generlei aan haar plicht "om het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze".

Verder merken verzoekers, met verwijzing naar onder meer de UNHCR-guidelines en het arrest M.M. van 22 november 2012 van het Hof van Justitie, op dat er sprake is van een gedeelde bewijslast waarbij de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht heeft.

Wat betreft de vrouw die verzoeker in september 2016 op het werk benaderde, gaan zij niet akkoord waar de commissaris-generaal dit probleem als gemeenrechtelijk classificeert en benadrukken zij dat volgens de UNHCR guidelines vervolgingen door Salvadoraanse bendes de toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen verantwoorden.

Daarnaast argumenteren verzoekers dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is haar burgers te beschermen tegen de bendes gezien de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en het gerecht zwak evenals corrupt zijn waardoor er een hoge mate van straffeloosheid bestaat. Zij stellen dat dit ook de reden is waarom zij geen klacht indienden in het kader van de voorvallen.

Wat betreft de neergelegde documenten betogen zij dat er voor elk document een individuele en diepgaande analyse moet worden uitgevoerd alvorens dit uit te sluiten en menen zij dat zo ook de neergelegde politieklacht als begin van bewijs moet worden beschouwd.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een nieuw medisch attest van 22 februari 2021 met als titel "vaststelling van slagen en verwondingen" waarin wordt vermeld dat "de geobjectiveerde letsels verenigbaar zijn met het relaas van de patiënt". Zij stellen dat de voorgelegde band tussen de littekens van verzoeker en de aangegeven oorzaak van vervolging, waarbij hij werd aangevallen door de bende 18, wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers verwijzen nog naar de veiligheidssituatie van zogenaamde 'returnees' en betogen dat Salvadoranen die in het buitenland hebben verbleven worden geacht te beschikken over financiële middelen en hierdoor een risico lopen om te worden afgeperst.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador voeren verzoekers aan dat gelet op de moorden, afpersingen en het geweld vanwege de bendes in het algemeen, die om het even wie kunnen treffen op straat, evenals de verergering van de situatie met de coronapandemie, hen de subsidiaire bescherming moet worden verleend, minstens dat de beslissing moet worden vernietigd en het dossier moet worden teruggestuurd naar het CGVS voor onderzoek.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers een medisch attest toe van 22 februari 2021 tot vaststelling van de slagen en verwondingen van verzoeker.

3. Nota met opmerkingen

Op 2 april 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij het gelijk van haar beslissing

herhaalt en waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

Als bijlage bij deze nota voegt verwerende partij tevens een aantal stukken toe die verzoekers hebben neergelegd ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Zij stelt hierover dat deze stukken, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, reeds werden meegenomen in de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming, maar niet aan het administratieve dossier werden toegevoegd. Het betreft volgende stukken: (1) militair boekje van de schoonvader, (2) stukken (facturen) van 'Happy Snacks, de onderneming van verzoekers, (3) een medisch attest van dr. Olivier Dang betreffende verzoeker, (4) nieuwsartikelen aangaande de algemene situatie in El Salvador.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissingen zijn behept met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van deze beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van problemen met de bende Barrio 18. Hun vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoekers woonden in de hoofdstad San Salvador. Naar aanleiding van een fraudegeval op zijn werk in juni of juli 2014, waarbij twee vrouwen met een valse identiteit een gsm kwamen kopen, diende verzoeker officieel klacht in tegen hen. Om deze reden zou een bende hem op 23 januari 2015 in elkaar hebben geslagen en hebben getracht hem te vermoorden. Verzoekers verhuisden daarop naar zijn moeder, die ook problemen zou hebben gekend met een bende. Een bendelid eiste materiaal van de ijzerwinkel waar zijn moeder werkte, maar zij weigerde hierop in te gaan. Een paar dagen later werd een lijk teruggevonden niet ver van de winkel waar zijn moeder aan het werk was; het slachtoffer werd vermoord door middel van de metaalsoort die van zijn moeder werd geëist. Na zes maanden keerden verzoekers terug naar hun woonplaats in de hoofdstad. In september 2016 werd verzoeker op zijn werk benaderd door een vrouw die kwaad was omdat zij door verzoeker werd ontslagen. Verzoeker nam hierop ontslag en begon op 1 oktober 2016 samen met verzoekster een eigen zaak. Op 4 oktober 2019 werd verzoeker benaderd door twee gewapende personen. Hij diende van hen onmiddellijk naar de grond te kijken. Verder waren ze op de hoogte waar zijn oudste dochter school liep. Op een gegeven moment ging het licht bij de burens aan en begon de hond te blaffen, waarop de twee personen wegluchtten. Daarop verbleven

verzoekers, in afwachting van hun vertrek uit El Salvador op 20 november 2019, bij verzoeksters vader en dienden ze op 7 oktober 2019 klacht in bij de politie.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel zou vallen, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het risico voor verzoekers moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hen mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoekers in het kader van hun beschermingsverzoek voorleggen, wijst de Raad op wat volgt.

Hun paspoorten en identiteitskaarten, de huwelijksakte en de geboorteaktes van hun kinderen, hebben enkel betrekking op persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met hun vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor de documenten die bevestigen dat verzoekers een onderneming hadden en voor het militair boekje van verzoeksters vader.

Wat betreft de klacht die verzoekers op 7 oktober 2019 indienden bij de Salvadoraanse politie moet worden opgemerkt dat deze louter is opgesteld op basis van verzoekers verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de

klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

De medische attesten alsook de foto's tonen verwondingen aan die verzoeker in het verleden opgelopen heeft. In dit verband benadrukt de Raad dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke gezondheid van een patiënt. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen werden toegebracht. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen en van de littekens die op het lichaam zichtbaar zijn, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor deze ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde verwondingen/littekens en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

De nieuwsartikelen kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie heeft evenwel geen betrekking op verzoekers' persoonlijke situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij nood hebben aan internationale bescherming. Verzoekers moeten dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

Aangezien de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers' vrees voor vervolging aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoeker zijn betrokkenheid bij het fraudegeval van 2014 niet aannemelijk maakt gelet op zijn gebrekkige kennis omtrent dit voorval, (ii) hij de politie niet heeft benaderd en ingelicht nadat hij op 23 januari 2015 in elkaar zou zijn geslagen terwijl de politie hier al van op de hoogte zou zijn geweest, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers terugkeren naar de stad waar volgens hen hun problemen plaatsvonden, (iv) het weinig logisch is dat Barrio 18 vier jaar zou wachten om verzoeker opnieuw te viseren in 2019, (v) het niet geloofwaardig is dat bendeleden van Barrio 18, een van de meest beruchte bendes in El Salvador, verzoeker zouden benaderen maar wegvlugten louter en alleen omdat het licht bij de burens aangaat en er ginds een hond begint te blaffen, (vi) hun talmen om het land te verlaten een bevestiging vormt dat zij in werkelijkheid geen vrees dienen te koesteren.

Wat betreft de beweerdte bedreiging van een voormalige collega in september 2016 die misnoegd was omdat er ontslagen gingen vallen, merkt de commissaris-generaal op dat dergelijk probleem gemeenrechtelijk van aard is en dit incident daarenboven voor verzoeker niet ernstig leek noch een doorslaggevende reden was om het land te verlaten.

Wat betreft de problemen die zijn moeder zou hebben gekend, wijst de commissaris-generaal er in eerste orde op dat elk verzoek op individuele basis en op eigen merites wordt beoordeeld. Daarnaast twijfelt de commissaris-generaal aan de ernst ervan. Zij bleef na het incident wonen in haar eigen huis en ook verzoekers zouden pas enkele maanden later naar San Salvador zijn teruggekeerd. Verzoekster

etaleert bovendien een gebrekkige kennis omtrent deze voorgehouden feiten. Verzoekers namen evenmin de moeite om naar de politie te stappen. Tot slot wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekers moeder in het kader van haar beschermingsverzoek geen enkele melding maakt als zou zij in 2015 zijn benaderd door bendeleden.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.5. Waar verzoekers aangeven dat zij niet in staat waren om hun problematiek volledig uiteen te zetten daar verzoeker tijdens het weergeven van zijn relaas meermaals werd onderbroken en op het eind van zijn persoonlijk onderhoud te kennen gaf dat er nog veel zaken gebeurden die hij niet kon zeggen maar hij niet in de mogelijkheid gesteld werd om verdere verklaringen af te leggen, kunnen zij niet zonder meer worden gevolgd.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende malen heeft geïnterpelleerd om zich te focussen op de kern van zijn vluchtmotieven en op zijn individuele problemen. Hieruit volgt evenwel niet dat verzoeker niet voldoende de kans heeft gekregen om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en toe te lichten. Er kan niet worden ingezien hoe het loutere feit dat verzoeker erop werd gewezen enkel de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, maakt dat hij niet alle essentiële elementen die betrekking hebben op zijn vluchtrelaas heeft kunnen weergeven, noch hoe dit van invloed is geweest op de bestreden beslissingen of een verklaring kan vormen voor de vele vastgestelde onaannemelijkheden en de gebrekkige kennis in hoofde van verzoekster. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt opgemerkt, lichten verzoekers dit evenmin in concreto toe. Verzoekers laten immers na te preciseren wat verzoeker nog wilde meegeven.

Verzoekers maken verder niet aannemelijk dat zij niet alle essentiële elementen die betrekking hebben op hun vluchtrelaas hebben kunnen weergeven gedurende hun asielprocedure.

De Raad wijst er samen met verweerder op dat beide verzoekers bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) reeds de kans hebben gekregen om hun vluchtmotieven aan te brengen. Voorts werden zowel verzoeker als verzoekster uitgebreid gehoord op het CGVS waarbij zij beiden de gelegenheid hebben gehad om in een vrij relaas hun vluchtmotieven uiteen te zetten. Zowel verzoekster als verzoeker hadden op het einde van hun persoonlijk onderhoud nog de kans om opmerkingen te formuleren waarbij verzoekster geen melding maakte van het feit dat zij bepaalde zaken niet heeft kunnen weergeven. Verzoeker stelde wel dat er nog vele zaken gebeurden die hij niet kon zeggen en dat hij niet klaar was met het vertellen van alle feiten. Uit het administratief dossier blijkt echter ook dat hij, overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om opmerkingen over te maken met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierin geeft hij aan dat hij niet zijn gehele problematiek heeft kunnen toelichten en gaat hij verder door details te geven over de omstandigheden waarin en hoe hij de klacht bij de politie ging indienen in oktober 2019. Verzoeker stelt ook dat hij niet de kans kreeg om aan te geven waarom hij het land niet vroeger dan 20 november 2019 verliet en gaat verder door te stellen dat hij niet eerder de nodige financiële middelen had (AD CGVS, map met landeninformatie). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal hiermee terdege rekening heeft gehouden en deze bijkomende verklaringen ter vervollediging van zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS heeft meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Dienaangaande merkt hij immers op: *“Deze opmerkingen weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande argumenten. Dat u, die reeds jarenlang werkzaam was en die samen met zijn vrouw de laatste jaren een eigen bedrijf had, over te weinig middelen zou beschikken om sneller het land te verlaten, indien u werkelijk werd belaagd en uw leven in gevaar was, is weinig aannemelijk. Uw maakt na onderhoud nog enkele andere opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities over. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.”*

Gelet op bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers bezwaarlijk volhouden dat zij niet in de mogelijkheid zijn geweest om hun vluchtmotieven op voldoende duidelijke en gedetailleerde wijze weer te geven.

De commissaris-generaal is met betrekking tot deze bijkomende verklaringen terecht van oordeel dat deze geen ander licht kunnen werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verzoekers werpen in hun verzoekschrift op dat zij net kosten hadden moeten aangaan voor de handelszaak waardoor zij het geld niet ter beschikking hadden, maar brengen geen stukken bij ter ondersteuning hiervan, zodat dit niet meer dan een loutere bewering betreft.

De Raad stelt ten slotte samen met verweerder nog vast dat verzoekers in hun verzoekschrift verder geen bijkomende verklaringen meer afleggen. Zij laten eveneens na verder te concretiseren of te preciseren welke elementen of gegevens alsnog niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen of welke aspecten van hun relaas zij nog steeds niet (voldoende) zouden hebben kunnen toelichten.

5.6. Waar verzoekers opwerpen dat de gerechtelijke procedure naar aanleiding van het fraudegeval van 2014 werd ingeleid door het bedrijf Claro en niet door verzoeker zelf en dat verzoeker zelf verder niet op de hoogte werd gehouden van de gerechtelijke procedure, wat, aldus verzoekers, een verklaring is voor hun onwetendheid omtrent het fraudegeval en de daaruit volgende gerechtelijke procedure, overtuigen zij niet. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster een uiterst gebrekkige kennis aan de dag heeft gelegd omtrent deze zaak, terwijl deze aan de basis ligt van hun problemen met Barrio 18. Daar deze gebeurtenis een niet geringe impact op het leven van verzoekers had, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster op de hoogte is van het fraudegeval en de daaruit volgende gerechtelijke procedure. Dat de procedure werd ingeleid door het bedrijf Claro en niet door verzoeker zelf, doet hier geen afbreuk aan. Minstens mag worden verwacht dat verzoekster dienaangaande verduidelijking aan verzoeker zou hebben gevraagd, gelet op het feit dat dit aan de basis ligt van hun problemen met Barrio 18 die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht. Het feit dat zij heeft nagelaten dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekster en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde problemen met Barrio 18.

Hierbij komt nog dat, volgens verzoeksters verklaringen, verzoeker zijn voormalige overste niet eens heeft ingelicht over het feit dat hij in elkaar zou zijn geslagen op 23 januari 2015 (NPO verzoekster, p.5-6). In het verzoekschrift stellen zij dat dit nochtans gemakkelijk te begrijpen is nu verzoeker niet meer werkzaam was bij Claro. Deze redenering kan niet worden gevolgd. Verzoeker gaf immers aan dat deze aanval een gevolg was van zijn betrokkenheid bij de fraudezaak toen hij werkzaam was bij Claro; ze zouden hem hebben uitgemaakt voor verklikker (NPO verzoeker, p. 9). Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij ook andere mensen uit zijn onmiddellijke (werk)omgeving hierover inlicht om hen op zijn minst voor een gelijkaardig gevaar te behoeden. Ook dit nalaten is een aanwijzing dat hun relaas elke geloofwaardigheid ontbeert.

5.7. Verzoekers uiten kritiek op het feit dat hun verklaringen worden afgewezen omdat de afwezigheid van een politieklacht deze volgens de commissaris-generaal ongeloofwaardig maakt, terwijl ze wel een klacht van 7 oktober 2019 neerleggen. In casu wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoeker, nadat hij op 23 januari 2015 in elkaar werd geslagen, de politie hieromtrent niet heeft benaderd of ingelicht, wat door verzoekers niet wordt betwist, noch ontkend. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze in de nota met opmerkingen terecht antwoordt dat indien dit voorval van 23 januari 2015 op de waarheid berust, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker klacht zou indienen bij de politie, te meer er volgens verzoeker reeds politieagenten naar het ziekenhuis waren gekomen om zich te informeren over wat gebeurd was.

Verder is het niet zo, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, dat waar de voorgelegde klacht van 7 oktober 2019 wegens zijn inhoud en relatieve bewijswaarde in eerste instantie op zich niet volstaat om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken, al hun verklaringen systematisch worden verworpen. De Raad brengt in herinnering dat wordt nagegaan of verzoekers voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen afleggen, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde klacht, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Verzoekers blijken hier duidelijk niet toe in staat te zijn. Het feit dat verzoekers geheel hebben nagelaten klacht in te dienen naar aanleiding van het beweerde incident van 23 januari 2015 waar verzoeker in elkaar werd geslagen door bendeleden, maar dit dan wel deden naar aanleiding van een loutere benadering door bendeleden op 4 oktober 2019, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde feiten.

Waar verzoekers de aanwezige corruptie binnen de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en het gerecht aankaarten om te verklaren waarom zij hebben nagelaten een klacht in te dienen met betrekking tot deze aanval op verzoeker op 23 januari 2015 alsook met betrekking tot de problemen van verzoekers moeder, overtuigen zij niet nu zij wel een klacht hebben ingediend naar aanleiding van de beweerde

benadering op 4 oktober 2019. Indien verzoekers er daadwerkelijk van overtuigd waren dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is haar burgers te beschermen tegen bendes, is dit niet geloofwaardig.

5.8. Wat de vaststellingen van de commissaris-generaal betreft aangaande hun terugkeer van verzoekers moeder in Santa Ana naar hun thuis in San Salvador in 2015, herhalen zij dat zij op voorhand contact opnamen bij een buurvrouw om na te vragen of de wijk nu veilig was; zij hadden immers op het nieuws vernomen dat de regering had beloofd dat de rust was teruggekeerd omdat vele bendeleden werden opgepakt en een wapenstilstand werd afgesproken (NPO verzoeker, p.11 -12). Deze uitleg biedt geen afdoende verklaring voor het gegeven dat zij reeds na enkele maanden terugkeren naar de stad waar zij stellen problemen te hebben gekend met Barrio 18. Nergens uit verzoekers' verklaringen valt immers af te leiden dat zij wisten dat de mensen die verzoeker zouden hebben gevisieerd ook daadwerkelijk werden gearresteerd of er niet meer op uit waren om hem te viseren. Waar verzoekers in het verzoekschrift voorhouden dat zij ook enkel zijn teruggekeerd omwille van de problemen van verzoekers moeder in Santa Ana, met name nadat een persoon werd vermoord met een bepaalde metaalsoort die van zijn moeder geëist werd, kunnen zij evenmin worden gevolgd. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij pas enkele maanden na de ontdekking van dit lijk naar San Salvador zijn teruggekeerd (NPO verzoeker, p. 10-12; NPO verzoekster, p. 8). Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat zij reeds de dag erna Santa Ana verlieten, maar dit komt niet overeen met wat zij op het CGVS hebben verklaard. Zo verklaarden verzoekers dat de aanval op verzoeker plaatsvond in januari 2015. De problemen van verzoekers moeder en de moord op de man in Santa Ana zouden drie maanden later hebben plaatsgevonden (NPO verzoeker, p. 9-11; NPO verzoekster, p. 8). Hun terugkeer naar San Salvador situeerde verzoeker dan weer in augustus 2016 (NPO verzoeker, p. 12). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

5.9. Verder maakt de commissaris-generaal terecht enkele bedenkingen omtrent de voorgehouden benadering van verzoeker door bendeleden in oktober 2019. De vaststelling dat de bende die verzoeker zou viseren, zou wachten tot oktober 2019 om hem opnieuw te viseren, dus vier jaar na de beweerde aanval in januari 2015, is vooreerst weinig aannemelijk te noemen. Tevens is het compleet ongeloofwaardig dat bendeleden van Barrio 18, een van de meest beruchte bendes van El Salvador, verzoeker zouden benaderen maar wegvlugten louter en alleen omdat het licht bij de burens aangaat en er ginds een hond begint te blaffen (NPO verzoeker, p.13). Gezien de beruchte reputatie en werkwijzen van deze bende die erom bekend staat meedogenloos te zijn en gruwelijke moordpartijen te begaan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie in deze zin UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16), is dergelijk gedrag niet aannemelijk.

5.10. Zoals hoger reeds aangebracht, tonen de medische attesten alsook de foto's verwondingen aan die verzoeker in het verleden opgelopen heeft.

In het medisch attest van 22 februari 2021, bijgebracht bij het verzoekschrift, duidt de arts aan dat de vastgestelde littekens verenigbaar zijn met het relaas van de patiënt (*“Les lésions objectivées sont compatibles avec le récit du patient”*), waarbij de arts zeer summier toevoegt *“La mafia du Salvador a voulu le tuer”* (eigen vertaling: *“de maffia van Salvador wilde hem vermoorden”*).

Uit deze attesten kan echter niet worden afgeleid dat deze verwondingen en littekens daadwerkelijk het gevolg zijn van slagen en verwondingen toegebracht door bendeleden van Barrio 18 op 23 januari 2015. Vooreerst worden in het medisch attest van 20 februari 2021 weliswaar de littekens vastgesteld en beschreven, evenwel zonder dat wordt vermeld wat de objectieve oorzaak van deze littekens is, laat staan dat enige duidelijkheid wordt gegeven over de graad van overeenstemming tussen verzoekers verwondingen en littekens en de door hem verklaarde oorzaak ervan, met name fysieke slagen. Evenmin blijkt uit het attest of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten. De arts stelt gewoonweg zeer algemeen dat de vastgestelde verwondingen en littekens verenigbaar zijn met het relaas van verzoeker, zonder dat wordt ingegaan op de specifieke oorzaak die eraan de grondslag ligt.

Daarenboven, zoals reeds aangehaald, kan een arts in medische attesten in wezen zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin letsels werden opgelopen. Waar de arts toevoegt dat de maffia in El Salvador verzoeker wilde vermoorden, betreft dit een toevoeging die bezwaarlijk op medische en objectieve wijze kan blijken uit de vastgestelde verwondingen en littekens, doch duidelijk is gestoeld op verzoekers eigen verklaringen.

De medische attesten tonen dan ook niet aan dat verzoeker op 23 januari 2015 in elkaar werd geslagen door bendeleden van Barrio 18. Er kan uit de medische attesten aan sich geen objectief en causaal verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde omstandigheden worden afgeleid,

hoogstens blijkt dat verzoeker in het verleden verwondingen en littekens opliep. Kortom, de attesten tonen op zich niet aan dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend zijn toe te schrijven aan de door verzoeker voorgehouden mishandelingen door Barrio 18 op 23 januari 2015.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van de attesten, oordeelt de Raad dat aan deze medisch attesten in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en aldus geen sterke aanwijzing vormen dat de vastgestelde verwondingen en littekens werden opgelopen tijdens de door verzoeker voorgehouden mishandeling door Barrio op 23 januari 2015.

Wanneer het beperkt gewicht van het medisch attest verder wordt gezien in samenhang met verzoekers' verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van mishandelingen door Barrio 18. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en/of ernstige schade en aan het beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

5.11. Al deze pertinente vaststellingen, die op uitgebreide wijze zijn weergegeven in de bestreden beslissingen, duiden op het ongeloofwaardig karakter van de vluchtmotieven van verzoekers.

Hun kritiek op het motief dat betrekking heeft op de vastgestelde inconsistente verklaringen van verzoekster over haar aanwezigheid bij de benadering door bendeleden op 4 oktober 2019, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen te schragen.

5.12. De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de beweerdde bedreiging door een voormalige collega in september 2016, laten verzoekers volledig ongemoeid. Deze determinerende motieven blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.13. Wat betreft de problemen van verzoekers moeder, wordt in de bestreden beslissingen uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt.

In de mate dat verzoekers niet akkoord gaan met de vaststellingen dat zij pas enkele maanden later naar San Salvador zijn teruggekeerd en dat zij geen moeite hebben gedaan om naar de politie te stappen, kan worden verwezen naar de hoger gedane overwegingen sub 5.7. en 5.8. Verzoekers brengen voor het overige geen argumenten bij ter weerlegging van deze pertinente en draagkrachtige motieven. Deze blijven dan ook gehandhaafd.

5.14. De documenten die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten die verband houden met Barrio 18. Er blijkt bijgevolg evenmin dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

5.15. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland waardoor zij worden geacht over financiële middelen te beschikken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende

redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het rapport van Human Rights Watch van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïdendeerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïdendeerd door bendeleden.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.16. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekers is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van verzoekers om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoekers de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst zijn ontvlucht, terwijl van hen minstens kan worden verwacht dat zij een coherent en waarachtig relaas aanbrengen. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïdendeerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dus dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26)

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An*

atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van gerichte afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De Raad stelt vast dat de door verzoekers geciteerde bronnen in het verzoekschrift alle in de lijn liggen van, dan wel dezelfde bronnen zijn als deze waarop de verwerende partij de bestreden beslissingen heeft gebaseerd en vooral betrekking hebben op de hoge moordcijfers in El Salvador, hetgeen op zich niet aantoonst dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Waar verzoekers verwijzen naar de COVID-19-pandemie en de impact ervan op de veiligheidssituatie in El Salvador, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door een actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

Het risico dat verzoekers aanhalen, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj. (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 26 van het KB CGVS, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” en van “*het beginsel van voorzichtigheid*”, maar geven niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling en beginselen geschonden achten. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten,

konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES